

Arrest

nr. 80 586 van 2 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 2 maart 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 26 januari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 juni 2011 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 22 juni 2001 diende verzoekster een asielaanvraag in. Uit het Eurodac-verslag van 22 juni 2011 bleek dat verzoeksters vingerafdrukken werden genomen in Polen op 8 juli 2009 en 20 mei 2011 en dat zij in Polen reeds een asielaanvraag had ingediend.

Op 5 juli 2011 werd Polen verzocht om verzoekster terug te nemen in toepassing van artikel 16.1.e van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna verkort de Dublin-II-Verordening).

Op 7 juli 2011 stemde Polen in met de terugname van verzoekster.

Op 23 augustus 2011 nam de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard. Tegen deze beslissing diende verzoekster een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Het beroep van verzoekster werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 72 029 van 16 december 2011.

Inmiddels nam de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 26 augustus 2011 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Ook tegen deze beslissing diende verzoekster een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Het beroep van verzoekster werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 72 030 van 16 december 2011.

Op 22 september 2011 diende verzoekster een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 26 januari 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Dit is thans de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

In haar eerste middel betwist verzoekster dat het opgegeven adres niet in overeenstemming is met het adres van haar feitelijke verblijfplaats in België. Zij is van oordeel dat de politie de woonstcontrole op een uiterst gebrekkige wijze heeft uitgevoerd. Ze verduidelijkt dat de politie op 9 januari 2012 een woonstcontrole heeft uitgevoerd op het adres Aartrijkestraat 28 te 8480 Ichtegem, hetgeen een doorgangswoning is van het OCMW Ichtegem. Zonder zich tot het OCMW te richten met de vraag wie er in deze woning verbleef, heeft de politie de dochter van verzoekster aangesproken en gevraagd waar haar moeder op dat ogenblik was. Verzoekster stelt dat haar dochter zeer gebrekkig Nederlands verstaat en begreep dat er gevraagd werd waar haar moeder op dat ogenblik was, waarop zij antwoordde dat haar moeder op dat ogenblik niet in de woning was, doch op bezoek was bij haar zus te Roeselare. Op basis van deze enkele verklaring werd vastgesteld dat de feitelijke verblijfplaats niet in overeenstemming is met het adres opgegeven in de aanvraag. Verzoekster stelt dat zij wel degelijk op het adres verblijft met haar twee minderjarige kinderen en haar meerderjarige dochter. Zij kreeg immers geen plaats in een opvangcentrum. Tot slot stelt verzoekster dat haar rechten van verdediging werden geschonden doordat er nooit enige informatie werd ingewonnen in de buurt of bij het OCMW en doordat er ook geen bijkomende uitleg werd gevraagd aan haar raadsman. Verzoekster is van oordeel dat er sprake is van een overdreven formalisme.

In haar tweede middel stelt verzoekster dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is. Zij benadrukt dat de verwerende partij zich ertoe beperkt uiteen te zetten dat de verblijfplaats niet correct zou zijn opgegeven. Verzoekster verwijst naar haar eerste middel waar zij heeft uiteengezet dat de verblijfplaats wel correct werd opgegeven, doch dat de woonstcontrole gebrekkig was. Verzoekster stelt dat ze niet akkoord kan gaan met de stereotiepe afwijzing van haar aanvraag.

Aangezien beide middelen nauw verwant zijn, zullen ze samen worden behandeld.

Artikel 9ter, § 3 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat”

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag van verzoekster onontvankelijk werd verklaard omdat het adres vermeld in de aanvraag niet overeenstemt met het adres van de effectieve verblijfplaats. Verzoekster is het echter niet eens met deze motivering.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 22 september 2011 bij een ter post aangetekend schrijven een aanvraag indient om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, waarbij zij verklaart wonende te zijn in de Aartrijkestraat 28 te 8480 Ichtegem. Op 20 december 2012 richt de verwerende partij een brief aan de burgemeester van Ichtegem met het verzoek om mee te delen of betrokkene effectief op het opgegeven adres verblijft. Op 24 januari 2012 richt het OCMW van Ichtegem een schrijven aan de dienst bevolking van Ichtegem waarin zij verklaart dat het geenszins mogelijk is om verzoekster te huisvesten in de Aartrijkestraat 26 te Ichtegem daar dit een woning betreft die het OCMW als noodopvang inhuurt en daar er in deze woning reeds 2 illegale gezinnen verblijven, zodat niet zomaar nog andere familieleden of derden in deze woning kunnen worden toegelaten. Op 31 januari 2012 richt de gemeente Ichtegem een schrijven aan de verwerende partij met de mededeling dat er een politieonderzoek werd uitgevoerd op 9 januari 2012 waarbij verzoekster en kinderen niet werden aangetroffen op het adres Aartrijkestraat 28 te Ichtegem. Verder wordt aangestipt dat verzoekster op 24 januari 2012 een inschrijving heeft gevraagd in de gemeente Ichtegem op het adres Aartrijkestraat 26 te Ichtegem. De gemeente verwijst vervolgens naar het voormeld schrijven van het OCMW.

Uit de voormelde gegevens blijkt dat er een politiecontrole werd uitgevoerd op 9 januari 2012 waarbij noch verzoekster, noch haar kinderen werden aangetroffen. Waar verzoekster stelt dat de woonstcontrole gebrekkig was en dat haar meerderjarige dochter die gebrekkig Nederlands spreekt, verkeerd werd begrepen, beperkt zij zich tot gratuite beweringen die op geen enkele wijze kunnen worden gecontroleerd. Daargelaten de vraag of de politiecontrole gebrekkig was, blijkt wel uit het administratief dossier dat verzoekster en haar kinderen een inschrijving hebben aangevraagd in de gemeente Ichtegem op het adres Aartrijkestraat 26, niet 28, te Ichtegem. Verzoeksters verklaring dat zij dagdagelijks verblijft bij haar meerderjarige dochter in de Aartrijkestraat 28 valt niet te rijmen met haar vraag om ingeschreven te worden op het adres Aartrijkestraat 26. In tegenstelling tot verzoeksters gratuite beweringen betreft dit een gegeven dat gecontroleerd kan worden. Het OCMW van Ichtegem heeft op 31 januari 2012 verklaart dat verzoekster en haar twee minderjarige kinderen niet op het opgegeven adres, zijnde Aartrijkestraat 26, kunnen worden gehuisvest. Verzoeksters betoog dat er geen inlichtingen werden gevraagd aan het OCMW mist aldus feitelijke grondslag. De verwerende partij heeft rekening houdend met de stukken van het administratief dossier op een niet kennelijk onredelijke wijze geoordeeld dat verzoeksters adres op de aanvraag niet in overeenstemming is met haar effectieve verblijfplaats en heeft zij aldus een correcte toepassing gemaakt van artikel 9ter, § 3 van de vreemdelingenwet. In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, is er *in casu* geen sprake van een al te strikt formalisme. Met haar betoog maakt verzoekster een schending noch van artikel 9ter, § 3 van de vreemdelingenwet, noch van de materiële motiveringsplicht en noch van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk.

In zoverre verzoekster voorhoudt dat de bestreden beslissing stereotiep is gemotiveerd en daarmee doelt op een schending van de formele motiveringsplicht kan zij al evenmin worden gevolgd.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel en naar de feitelijke gegevens die aan de beslissing ten grondslag liggen. Uit de uiteenzetting van verzoeksters middelen blijkt duidelijk dat zij begrepen heeft op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gebaseerd. Aldus is voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De motivering die verzoekster zonder meer toelaat kennis te nemen van de motieven in feite en in rechte die de bestreden beslissing onderbouwen, is pertinent en draagkrachtig. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Waar verzoekster meent dat de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden heeft, wijst de Raad erop dat dit beginsel inhoudt dat het bestuur zijn beslissing zorgvuldig dient voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Verzoekster maakt niet aannemelijk, zoals blijkt uit wat voorafgaat, dat het bestuur bij het nemen van de bestreden beslissing niet uitging van een correcte feitenvinding of dat laatstgenoemde onzorgvuldig was bij de voorbereiding van de beslissing. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

Tot slot merkt de Raad op de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957).

Het eerste en tweede middel zijn ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU